

ב"ה, גליון לה אב תשכ"ז

וועד העולמי לזכות את הרבים

כל אחד יקבל על עצמו להחזיר בתשובה לכל הפחות מאה אנשים,
על ידי שיורה לו הדרך האמת ולהוציאו מקליפות הערב רב נזכה להגאולה שלימה בב"א
ירושלים עיה"ק תובב"א

ארגון מיוחד שהוא מדריך ומורה דרך למזכי הרבים להרבות כבוד שמים

לא

תוכחת מוסר למנהיגים יראי ה' באמת ותלמידי חכמים גדולים
שלכם נכון עם ה' בלא ראייה' שיעזבו דאגת עצמם בעבודת ה'
ובלימד התורה ויהי' ממזכי הרבים.

איתא במדרש יאר ד' במאור תורה, ועל ויחונך, יתן בכם דעת שתהיו חוננים זה את זה, ומרחמים זה את זה, ומסתבר שכוונת חוננים הוא בדבר הלמד מענינו, דהיינו שילמדו תורה לרבים, שישגיחו על ההמון עם ד' בכל כוחם ללמד דרכי ד' ויראתו, ואיתא במדרש המלמד תורה ברבים לש"ש הקב"ה נותן בו חכמה, דעה, בינה והשכל. וזהו כוונת המשך הפסוק משום ויחונך, תזכה יאר ד' פניו.

מכאן תוכחה לכמה מנהיגים שהמה יראי ד' באמת ות"ח גדולים שלכם נכון עם ד' בלא רמי', ועם כל זאת יצרים הסיתם להיות צרי עין שלא לבלות זמן אפילו רגע כמימרי' משקידות תורתם ועבודתם עתמימה - ואומר להם בהסתתו שחייך קודמין שאותו זמן שאתה מבטל להדריך וללמוד להמון עם, אתה צריך לעצמך למלאות נפשך כי תרעב, הלא מלאכת התורה מרובה ורחבה מצותך מאד - ולא אתה בן חורין להבטל ממנו, ללמוד לגמור ולסבור ש"ס ופוסקים, ועי"כ כעת במקום גדולים תעמוד, משא"כ אם תבטל זמנך היקר להיות ראש לשועלים וללמוד ולהדריך לקטנים ממך, לאיזה תכלית תגיע ומה יהי' בסופך, אבל לא זו הדרך האמת, כי עבור להרבות עבדי ד' ולהגדיל התורה ולהאדירה, ראוי ונכון הוא לקצר לנפשו כי הלכה פסוקה הוא עבור מצוה רבה אומרים לו לאדם חטא כדי שיזכה חבירך, ואין לך מצוה רבה יותר מזו ללמד לעם ד' דרכי התורה והיראה, ואיך יהי' עובדי השם ומקיימי מצותיו, שהרי כ"כ ספון וחשוב הדבר הזה עד שאחז"ל המלמד את בן חבירו תורה כאילו ילדו, ומזקנים נתבונן מה עשואבות העולם, שאברהם אבינו ע"ה כמה זמן זמנים ביטל להיות הלוחך ושוב הלוחך ונסוע, וגם נטע אשל עבור שיתרבה כבוד שמו יתעלה, וכן שמורל ודוד ויושפט ויחזקי', ואיך טועם המהלנטות מדרך האמת בזה, והעלם יעלימו מלהשגיח על תלמידיהם איך הם דרכיהם בעניני קיום המצות, בעניני תפילה וברכות, בעניני הרחקות מידות רעות, ואחרון הכביד בענין שמירות פה ועינים והרהור הלב, מענין חטאת נעורים שהוא רגיל ושכיח היזיקא, וסימן לדבר הקישוט והסלסול - כי כדרך שבא לראות כך בא לראות - ואיך הוא דרכם בענין התמדת לימוד התורה, ואם מחבקים גם חיק נכרים ללמוד חכמות זכות, ומכש"כ

שמגודל התמדתם בתורה, מסתעף שממעטים להשגיח ולהדריך אנשי עירם שיהיו כל דרכיהם ותהלוכות ביתם על פי משפטי התורה וחוקותי, הגם שהמון עם הוא מלא שגיאות, ועל כל אלה הסיתם יצרם לומר לא פעלתי און, כי ת"ת כנגד כולם, איך שגו ברואה, הלא נחת רוח של הקב"ה הוא ישמח ד' במעשיו - ובידם הוא ע"י השגחה בעין פקיהא והדרכה באמת להיות לוקח נפשות חכם, כי המקיים נפש אחת מישראל כאלו קיים עולם מלא, ובאברהם נאמר ואת הנפש אשר עשו בחרן, והלא תלמוד רק גדול שמביא לידי מעשה, איך יניחו העיקר עבור לתפוש הטפל.

(במדבר קמו)

בו יבואר: שעל ידי זיכוי הרבים זכו לאריכות ימים ועשירות ועוד.

א

היהודי הק' מפשיסחה זצ"ל זכה לאריכות ימים על ידי זיכוי הרבים למרות מחלתו האנושה שהרופאים לא נתנו לו תקוה לחייו.

בזמן שהיה "היהודי" הקדוש מפשיסחה זצ"ל אצל רבו "החווה מלובלין" זצ"ל, חלה פעם אחת במחלה קשה, והלך בנו של "היהודי" אל החווה לבקש ממנו שיתפלל בעדו לרפואה שלימה. ואמר החווה מלובלין:

כתוב: "שלח לך אנשים ויתורו" - שלפעמים כשרואים בשמים אדם מישראל כבר גמר כל עבודתו שהיה לו לעשות בעולם הזה, וכבר תיקן כל מה שהיה מוטל עליו לתקן, אז הקב"ה שולח אליו אנשים שיסתופפו בצלו, ויסעו אליו לתור את הדרך אשר ילכו בה ואת המעשה אשר יעשון, וע"י כך תהיה לו לאדם זה עבודה חדשה - לתקן את בני-ישראל, ולהורות להם הדרך הישרה והרצויה, ובזה יוכל להוסיף עוד לחיות בעולם הזה.

וכן היה: תיכף נתרפא "היהודי" וחזר לבריאותו, ומיד התחילו נוהרים אליו רבים מישראל והלכו לאורו, ונעשה רבן של ישראל.

ב

מן השמים פוסקין אריכות ימים ושנים כדי לזכות הרבים.

מעשה נורא שאירע עם בעל שיבולי הלקט שכבר היה גוסס והוסיפו לו ימים ושנים בבית דין של מעלה מטעם שעוד לא-ל ידו לזכות הרבים.

וזה תוכן דברי הקב הישר (לעמבערג, 468', פרק י"ח) מביא "מה שהעיד על עצמו הרב החסיד מוהר"ר אברהם בעל המחבר שיבולי הלקט [על התורה] בהקדמת ספרו וז"ל:

אמר הכותב אזכור כאן נפלאות שעשה ה' עמדי בעת עברו עלי תלאות בימי חליי. חליתי על ערש דוי, ומרוב כאבי, לא עליכם, שוממתי, אמרתי פקדתי יתר שנותי, רבו עלי מכאובים עד שרחקו ממני קרובי, כי הייתי למשא לבני ביתי, והמו מעי בי, ולבי יחיל בקרבי בזכרי אורחא רחיקא קלילא זוודאי. ועומדים עלי לשמור יציאת נשמת, כאשר ראו בי שנתקררו אברי ובשרי, ובאתי עד הגסיסה ועד שערי המיתה. העומדים עלי דחקו חוצה את אשתי וזרעי, וגם שאר הקרובים, שראו אותי בסימני מיתה, בדרך צאת הנשמה מהגוף, לפני נשתינו. וה' ברחמי יסור יסרני, ולמות לא נתנני, ולא בזכותי רק בזכות אבותי הקדושים. ובמראה ראיתי בעיני, אדם קצר עומד לפני, ונר דלוק בידו, ובהרף עין התחיל לכבות, וחזר ודלק מהר לעיני. ואמרתי: בתחילה יגיד לי אדוני, מה זה שאתה עושה לפני בנר הזה? והשיב האיש: הנר

רמז לנשמה דולק, בעבור שימי חיך כבר עברו וכו', ורמזתי לך, הנה כאשר מהר חזר לדלוק כך מהרה תהיה לך רפואה. וזהו שהראתיך באותותי, וידוע תדע, שהיו במשפט שלך מימינים ומשמאילים, ושקלו במאזנים זכויות שלך. ובאתי לבשרך, שהא-ל הרחמן הוסיף ימים על ימיך, ואמר למלאך המות הרף ירך, כי עוד לאל ידו לזכות את הרבים וכו'. וזה מעשה היה ג' ימים קודם חג השבועות, וכאשר פתר לי כך היה, שביום א' דחג השבועות הלכתי לבית הכנסת, וממש נעשיתי בריה חדשה, ומיד אזרתי כגבר חלצי, קמתי על משמרת הקודש לחבר פירוש על התורה ונביאים וכתובים, וקראתי לחיבור שיבולי הלקט עכ"ל.

(והנה מביא ר' אברהם בן הגר"א בספרו רב פעלים, ווארשא, 498', עמוד 06, כדברים האלה: "וגם א"א מו"ר החסיד נר"ו נמשך בזה כמה ימים, וסיפר שאחד למד עליו זכות, שהיה עדיין רך בשנים, ויכול לתקן בעולם ופטרוהו, ובבואו שמעו העומדים סביב לו, איך הוא מדבר עם שר האש ושרי מעלה").

מעשיות כאלה מגדולים, שנשתקעו בשינה בחלים, וכשנתעוררו ספרו מה שחזו בעולם העליון, (עיין פסחים ג' ע"א ובבא בתרא י' ע"ב ר"ה י"ז ע"א במעשה דיוסף בריה דר' יהושע. ועיין גם כן רות רבה, פרשה ג' ד"ה: זה שאמר הכתוב קטון וגדול שם הוא וכו', ר' מיאשא בר בריה דר' יהושע נשתקע שלשה ימים בחוליו וכו': זוהר מ"ג דף ר"ד ע"ב ד"ה: ר"א היה אזיל וכו' ד"ה: רבי כרוספדאי חלש וכו'. ובראשית חכמה, אמשטרדם, תקל"ו, בפרק חופת אליהו רבה, שער שלשה, וכן בשלשה ספרים נפתחים מאת שמואל שענבלום, לעמבערג, 778', דף כ"ח ע"א אות כ"ה בשנויים. ובעל החרדים בספרו בשם רבינו יצחק דמן עכו. "מעשה היה ברב רבינו יוסף גיקטיליא, חלה עד קרוב למיתה, ונים ולא נים, תור ולא תור, ראה שני אנשים שוקלים עוונותיו וזכויותיו במאזנים, שקולין שוה בשוה, מיד נתעורר ונתחזק ושקל התפילין ושם אותם ומיד התחיל להרפא, ועלה ממות לחיים, כי הכריע כף זכות" (חרדים לעמבערג, 958', דף ז' ע"א בסוף העמוד).

ובשבחי הבעש"ט חמוש"ד נאמר בהקדמת הכותב: "כי בימים קדמונים אירע לפעמים שוכבים בגויעה שקורין הינערבעט, וכשקמו וחיו היו מספרים מהנוראות שראו בעולם העליון, וכמו שנזכר בגמרא וכו'". ועל דבר ה"הינערבעט" או "הינרפלעט" עיין בספר התורה והחיים מאת ר' מ. גידעמאן העתקת א. ש. פריעדבערג, ווארשא, תרנ"ז, חלק ראשון, עמוד 471 הערה 5.

ועל השאלות ששואלין את הנפטרין כשהם באים לפני בית דין של מעלה עיין שבת דף ל"א ע"א ותוספות קדושין דף מ' ע"ב ד"ה: אין תחלת דינו של אדם וכו'. ועיין גם כן מדרש משלי, מהדורת ר"ש בוכר, ווילנא, תרנ"ג פרשה ר' ד"ה בן חכם ישמח אב.

(המשך אי"ה בגליון הבא)